

Que no me'ls toquin

Magdalena Proust

Benvolgut director, l'altre dia, davant la imminent arribada als 200 números de "Lo Floc" –felicitats i per molts anys!–, tota sola, pensava què passaria, ara que estem en època de retallades salvatges, si de cop i volta decidissin suprimir tots els *realities* televisius. Un gènere que, cap a finals dels setanta, quan va néixer Lo Floc, a casa nostra era pràcticament desconegut, si exceptuem "El Caso", un setmanari especialitzat en temes escabrosos de sang i fetge. El fenomen dels *realities* ens arribà amb les televisions privades. I pensar que ens vengueren la moto que les privades eren el paradigma de la llibertat d'expressió. Cal dir que les públiques, en vista de l'èxit, també s'hi abonaren, i tant te'ls trobes a "Tele Tinya" com a "TV Ronya". Magazines, concursos, debats, periodisme d'investigació, premsa rosa o del cor..., vet aquí els camuflatges més utilitzats pels *realities* per presentar-se davant l'audiència. Ja sé que són programes moralment embrutidors i altament nocius per a la nostra salut mental. Però si passés, que fossin suprimits, no sé què faria. I és que jo sóc una de les moltes mestresses de casa que cada dia esperem amb candeletes la ració de *reality*. En el meu cas particular, no és que m'interessin el més mínim, el que passa és que em fan molt de

favor i ajuden moltíssim la convivència familiar. Penseu que el malcarat del meu home n'està encantat de la vida. Només us diré que diàriament grava en devedé algun d'aquests programes (normalment el més aberrant i infame de la programació) i després el posa a les gallines de la granja. Amb aquest sistema ha aconseguit que augmentin la posta i la mida

“Magazines, concursos, debats, periodisme d'investigació, premsa rosa o del cor..., vet aquí els camuflatges més utilitzats pels *realities* per presentar-se davant l'audiència”

dels ous de manera espectacular. El baldragues amb qui surt la meva xiqueta, abans s'apoderava del sofà i del comandament a distància i ja no ens el tocàvem de casa ni amb fums de bitxo. Però, d'ençà que només engeguem el televisor pels *realities*, li falta temps per fugir com un possés. Diu que li fan urticària. I, de retruc, ella,

la nena, que només té el festeig al cap, i sense el seu borinot rodant per casa s'avorreix com caragol de secà, es posa de mala *milk* i es desfoga endreçant-se l'habitació o rentant-se la roba. El meu petit, que no hi havia manera de fer-lo dormir, tot just sent l'estúpid to de veu del presentador o dels col·laboradors experts en estupideses, es queda literalment fregit fins a l'endemà. El cas del meu segon també és per llogar-hi cadires: per fer-li fer els deures, cada dia passàvem un silici, però des que vam amenaçar-lo de fer-li empassar un programa de teleporqueria sencer, s'estima més tancar-se a l'habitació a treballar. Segons diu, els *realities* li donen un mal rotllo de collons. Ara bé –insisteixo–, la gran perjudicada d'una hipotètica supressió d'aquesta mena de programes fóra una servidora, ja que gràcies a ells, a casa, hi regna la pau i la tranquil·litat: el meu home entretingut gravant-los per a les gallines. La nena, de morros, però fent-se passar el mal humor netejant i endreçant casa. El seu xicot escampant la boira. El segon, estudiant a tot gas per tal d'escapar-se del turment idiotitzant d'aquest gènere televisiu. I el menut dormint com un sac de guix. Llavors jo, que amb quatre o cinc persones per casa donant-me la tabarra vaig morta per la terra, tinc tot el sofà per a mi sola, i m'hi puc *apalancar* a llegir Lo Floc. »